

„Lumina va ajunge la popor”

22 aprilie 2009

Gili Cârstea

„La miezul nopții, s-a auzit o strigare: ‘Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!’” (Mat 25:6).

Acest anunț, că Mirele vine la Nuntă, este făcut în cea mai neagră perioadă de întuneric spiritual în care s-a găsit vreodată biserica. Fecioarele dorm toate, fără excepție.

Ceea ce produce trezirea autentică nu este un mai viguros program de fapte, strategii misionare mai sofisticate, conducători mai școliți sau instituții educaționale mai bune. Toate acestea sunt numite „faptele tale,” despre care Martorul credincios nici nu dorește să vorbească. Trezirea se produce, așa cum spune pilda, atunci când „o strigare” se va auzi în biserică, anunțând că Mirele vine.

Această pildă este așezată exact în contextul evenimentelor finale, când Domnul Hristos răspundea întrebării ucenicilor formulată astfel: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Mat 24:3).

Pe vremea când scria Matei versiunea lui despre vestea bună, nu existau capitole și versete; acestea sunt invenții relativ recente, spre a ne ajuta pe noi să identificăm mai ușor un pasaj. Hristos nu încheie explicațiile Lui despre vremea sfârșitului în capitolul 24, ci continuă să vorbească despre lucrurile esențiale pe care biserica vremii sfârșitului trebuie să le înțeleagă, dacă dorește să nu fie surprinsă nepregătită pentru evenimentul major al întregii ei teologii.

După ce face o listă întreagă a falselor semne ale sfârșitului, Domnul trece la adevăratele semne ale timpului, la avertizările de fond, cele de care depinde chiar supraviețuirea noastră ca popor.

Mai întâi, spune El, va fi predicată „evanghelia aceasta a Împărăției;” deci nu orice evanghelie, precum aceea ecumenică de care auzim tot mai des. Apoi „urâciunea pustiirii” așezată în locul sfânt va fi văzută și înțeleasă de cei care au ochi spre a înțelege ceea ce a dorit să transmită proorocul Daniel. Starea societății va fi aceea din vremea lui Noe, complet ruptă de realitate, visând la un viitor inexistent și trudindu-se pentru nimic.

În acest context plasează Domnul Hristos pilda venirii Mirelui la Nuntă, accentuând că atunci, adică în acea perioadă a istoriei, Împărăția se poate asemăna cu fecioarele care așteaptă pe Mire să vină la Nuntă.

Parabola spune că, deoarece Mirele întârzie să apară, fecioarele au adormit, iar Povestitorul nu se oprește să explice care sunt cauzele pentru care Mirele zăbovește.

Din acest motiv, poporul nostru nu a căutat să înțeleagă de ce a avut loc această întârziere.

Este important să știm acest lucru?

Eu cred că da, deoarece de înțelegerea lui s-ar putea să depindă chiar apariția vocii care să strige că Mirele vine. Așa cum putem observa destul de ușor, de 120 de ani Mirele „zăbovește,” iar „strigarea” nu se aude.

Cred că prima noastră greșală a fost să identificăm eronat cărei categorii de oameni i se adresează „strigarea.” Am crezut că venirea Mirelui reprezintă a doua venire a lui Hristos, că „fecioarele” sunt lumea întreagă ce trebuie avertizată, iar „vocea” care dă strigarea suntem noi, biserica rămășiței, cei cărora Domnul ne-a încredințat adevărul pentru timpul sfârșitului. Așa se și explică efortul acesta inutil de a bate marea și uscatul spre a face un tovarăș de credință.

A doua greșală, probabil cea mai serioasă din lista multelor noastre neînțelegeri, este o falsă identificare a Nunții. Până în ziua de azi credem că Nunta înseamnă ceremonia de înscăunare a lui Hristos pe tronul Noului Ierusalim ceresc, acesta fiind considerat cetatea în sine, o construcție materială cu totul de aur și fără nicio legătură cu noi, biserica. Am rămas blocați în metaforele începătoare ale credinței – valoroase pentru timpul lor – și nu am dorit să ținem pasul cu lumina, atunci când Dumnezeu a fost binevoitor să ne-o trimită.

Înainte de 1888, Ellen White a definit Nunta ca fiind unirea lui Hristos cu Noul Ierusalim. Corect pentru acel timp, în acord cu toată lumina cunoscută atunci. Dar când a sosit lumina despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, ea a recunoscut imediat că, la acel subiect, am avut doar o „slabă licărire.” Imediat a venit în fața bisericii cu definiția Nunții, acum văzută în lumina crescândă a soliei îngerului al treilea: „Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307), iar scopul etern al lui Dumnezeu este „să locuiască în fiecare ființă creată” (DA 161).

Din păcate, noua înțelegere despre Nuntă nu a fost îmbrățișată de biserică. Frații aveau prima definiție, prezentată în Tragedia Veacurilor, și au respins cu toată puterea lor noua interpretare expusă în Parabole, Hristos lumina lumii și alte lucrări publicate după 1888.

Acesta, cred eu, este motivul principal pentru care Mirele zăbovește. Biserica nu știe ce înseamnă Nunta, și prin urmare nu are la ce să vină. „Vocea” care trebuie să anunțe că Mirele vine nu se poate forma, atâta timp cât fecioarele cred despre ele că sunt oaspeți la masă și nu chiar Mireasa, soția Mirelui.

Pasajul din Apocalips 19 nu permite ambiguități. Acolo avem o Mireasă care, în sfârșit, s-a pregătit, și din acest motiv i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Când fecioarele află că destinul lor este mult mai înalt decât acela de invitați la ospăț, imediat apare „vocea” care dă strigarea că Mirele vine la Nuntă, și că nu mai există niciun motiv pentru întârziere.

Ei bine, eu cred că se întâmplă!

Biserica a început să afle că Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman, iar acest mic tremor are șansa să producă un uriaș tsunami care va cuprinde biserica mondială.

Așa cum unii deja au aflat, iubitorii soliei 1888 au început să ofere poporului nostru de pretutindeni o broșură intitulată „Sfântul Locaș va fi curățit” [poate fi citită aici, în format PDF]. Este o modestă încercare de a ajuta Mireasa lui Hristos să înțeleagă că s-a petrecut ceva grav în istoria noastră recentă, că am străpuns pe Întâiul nostru născut (Zah 12:10), și din acest motiv Martorul credincios ne cheamă la împăcare cu Hristos, care continuă să fie ținut afară din inimi și din biserici. Este chiar solia trimisă de Dumnezeu, prin frații Waggoner și Jones, pentru biserica Laodicea. Mirele nu poate veni la Nuntă din cauza imaturității Miresei Sale.

Apelul Martorului credincios produce frisoane îngerului bisericii. Reacțiile împotriva acestei modeste inițiative au fost destul de virulente.

La Madrid, acolo unde a început această inițiativă, cei mai mulți pastori s-au împotrivit deschis, avertizând pe membri să nu primească și să nu citească broșura aceasta. Frați din conducerea bisericii stăteau în stradă, acolo unde se distribuia revista, strigând că este „otravă” și „erezii,” în speranța că oamenii nu o vor accepta.

Într-una dintre marile comunități de acolo, pastorul a avertizat pe frați să nu primească revista, dacă va fi distribuită și în comunitatea lor. Ceea ce oamenii au și făcut. Cei mai mulți au refuzat să o primească, iar unii dintre cei care totuși au primit-o, imediat au aruncat-o pe stradă, în deplin dispreț chiar pentru curățenia publică. Au socotit că pavajul străzilor din Madrid are mai multă trebuință de solia neprihănirii lui Hristos decât dâșii. Și probabil că este adevărat. Când ești bogat spiritual și nu duci lipsă de nimic, ce nevoie ai de nimicurile tainei lui Dumnezeu și ale profunzimilor lui Hristos? Ce nevoie ai de Nunta Mielului astăzi, când ea deja a avut loc în 1844 între Hristos și Noul Ierusalim?

Acești frați au confirmat, la propriu, ceea ce face biserica, la figurat, cu invitația de Nuntă: O aruncă la gunoi. Trăim chiar împlinirea cuvintelor lui Hristos: „Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei, și i-au omorât” (Mat 22:5-6).

Nu este vina oamenilor pentru această reacție deplorabilă. Ei nu au făcut decât să asculte indicațiile primite de la pastorul lor. Spun aceasta deoarece într-o comunitate din țară lucrurile s-au petrecut exact invers.

Pastorul a anunțat că există cineva care dorește să ofere bisericii o revistă, și că este potrivit ca dâșii să primească și să studieze materialul, în bunul spirit berean, cercetând toate lucrurile și păstrând ceea ce este bun. I se părea a fi o jignire adusă spiritului uman să spună cuiva că nu are voie să citească o revistă, sau să interzică distribuirea ei.

Aceasta mai ales în lumina proiectului recent al bisericii, „O carte pentru fiecare casă,” în care am mers din ușă în ușă să oferim literatura noastră, fără să cerem voie sau permisiune de la Patriarhia ortodoxă.

Așadar, ceea ce a făcut diferența nu este calitatea umană, ci influența pastorului, membrii respectivelor comunități provenind din aceeași zonă geografică a scumpelor noastre plaiuri mioritice.

Un caz și mai dramatic este cel al unei comunități mari din țara noastră, comunitate sediu de Conferință. Cei care doreau să distribuie revista au considerat că este corect și politicos, în de acord cu etica adventistă, să anunțe pastorul local despre intenția lor. Acesta a luat câteva broșuri, a mers la comitet cu ele, apoi a revenit, spunând că dâșii nu sunt de acord ca aceste materiale să ajungă în mâinile poporului nostru. A explicat că ei „cunosc fenomenul,” și că membrii bisericii „nu trebuie să afle aceste lucruri.”

A fost întrebat dacă este conștient că își ia răspunderea pentru sufletele oamenilor din acea comunitate, și a răspuns apăsător că da, își ia personal „răspunderea pentru sufletele lor.” Din tonul vocii și culoarea feței, cei ce distribuiau revista au înțeles că trebuie să renunțe, altfel se ajungea la situații aberante. Au plecat, scuturând praful de pe picioare împotriva lor.

Poate nu ne vine să credem, dar profeția despre solia 1888 se împlinește chiar sub ochii noștri:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 22 dec 1890).

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

În această situație de mare criză, Dumnezeu avertizează pe conducătorii și pastorii comunităților noastre:

„Mustrea Domnului este asupra celor care vor să fie gardieni ai doctrinelor, care vor să blocheze calea astfel ca nu cumva să vină peste popor lumină mai mare. O mare lucrare urmează să fie făcută, iar Dumnezeu vede că frații noștri conducători au nevoie de lumină mai multă, ca să se poată uni armonios cu mesagerii pe care El îi trimite spre a împlini lucrarea lor. Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Spiritul Său, zicând: ‘Strigă în gura mare, nu

te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!’ Nimeni să nu își asume riscul de a se interpune între popor și solia din cer. Solia lui Dumnezeu va ajunge la popor; și dacă nu se va găsi nicio voce printre oameni spre a o proclama, chiar pietrele vor striga. Fac apel la fiecare pastor să caute pe Domnul, să dea mândria deoparte, să renunțe la ceartă și lupta pentru supremație și să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ține comunitățile noastre în starea de slăbiciune este răceala inimii și necredința celor care trebuiau să aibă credință” (The EGW 1888 Materials, 992).

Întregul pasaj este cutremurător, și ar trebui să dea insomnii pastorilor noștri care par hotărâți să nu permită luminii să ajungă la popor. Lor li se pare periculoasă chiar solia îngerului al treilea, aceea pentru care ei sunt angajați și plătiți să o proclame. De aceea ar trebui să-i scuture serios declarația inspirată: Lumina va ajunge la popor!

Cu alte cuvinte, „orice ați face, oricât de mult v-ați împotrivi, oricât ați critica lumina trimisă de Dumnezeu în acest timp, nu veți reuși. Nu faceți decât să vă împietriți sufletele în fața unei lumini din ce în ce mai mari, să vă înverșunați împotriva unei solii pe care nici nu o cunoașteți, și pe care nu o veți anihila așezându-vă între ea și popor.”

Pare de neimaginat ca un pastor adventist, în anul 2009, să repete cuvintele ucigașilor lui Isus, cerând ca sângele oamenilor să cadă asupra capului lui. O asemenea inconștiență vorbește suficient de clar despre starea teribilă în care se găsește îngerul bisericii Laodicea, convins că el „cunoaște fenomenul” și este suficient de bogat spre a nu mai avea nevoie de nimic.

Și ce simplu se putea rezolva problema... Putea spune doar atât: „Oameni buni, dacă voi credeți că frații voștri au nevoie de astfel de materiale, foarte bine. Nu vă putem opri.” Apoi avea la dispoziție tot timpul din lume, în zeci de predici, spre a explica membrilor lui din ce cauză lucrurile prezentate în revistă sunt erezii sau otravă.

Dar nu, el a ales exact calea pe care a fost avertizat să nu meargă, adică interceptarea luminii înainte ca ea să ajungă la popor. Aceasta este o josnicie la care nici preoții ortodocși nu se pretează.

Prieteni, dacă vă iubiți pastorul, oferiți-i cu dragoste și respect apelul lui Dumnezeu către el, aflat în strigătul tânguitor al celei care a asistat la asasinarea soliei lui Dumnezeu în 1888:

„Știi că au fost făcute eforturi – o influență contrară – de a izgoni lumina, lumina pe care Dumnezeu o îndrepta spre noi despre neprihănirea lui Hristos; dar, fraților, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul... Voi puteți închide ușa inimii voastre ca lumina pe care v-a trimis-o Dumnezeu în ultimul an și jumătate, sau așa ceva, să nu aibă influență și efect asupra vieții voastre... Tinerii noștri privesc la frații mai în vârstă, care stau nemișcați ca un toiag și nu fac niciun gest de a primi orice lumină nouă care vine; ei râd și își bat joc de

tot ce spun și fac acești bărbați [Jones și Waggoner] ca fiind fără nicio importanță... Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte... Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca să nu ajungă la popor?... Când Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină la noi, și nimeni să nu închidă ușa sau să acopere lumina. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare ale luminii să strălucească în inima și mintea voastră. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănirii să intre” (MS 9, 1890).

Trăim chiar această profecie, când conducătorii bisericii își folosesc toată puterea spre a intercepta solia lui Dumnezeu. Ei se așează între lumină și popor, ca acesta să nu înțeleagă tragedia de proporții epice în care ne aflăm. Ei nu doresc să permită ca invitația de Nuntă să ajungă în mâna poporului, și singura metodă eficientă li se pare alungarea poștașilor. Pe motiv că nu sunt bărbieriți, că se îmbracă demodat sau că manichiura lor doctrinală nu este prea îngrijită.

Este cutremurător să vezi oameni valoroși, talentați, în care biserica a investit efort, timp, bani și încredere, cum se întorc la raționamentele și metodele lui Caiafa tocmai acum, când sunt invitați să ajungă „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului care va sluji spre slava Sa.”

„Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei ca iudeii din timpul lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 388-488).

Realitatea din biserică este perfect descrisă în această profecie funestă. Cu bucurie trebuie să recunoaștem că nu toți pastorii noștri au ales să meargă „pe aceeași cale în lepădarea soliei” ca și iudeii din timpul lui Hristos. Deși puțini, ei nu se tem de forța „spiritului de gloată” care îi înconjoară amenințător. Slavă Domnului pentru poziția lor curajoasă.

Profeția spune „unii,” dar noi constatăm că acest „unii” înseamnă „cei mai mulți,” după cum se vede astăzi. Tot așa a fost și în vremea lui Hristos, când „unii” au fost majoritatea membrilor din Sinedriu, iar cei care s-au aflat de partea lui Hristos puteau fi numărați pe degete. La fel și în pasajul următor:

„Unii au tratat Spiritul Sfânt ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul prețios, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele și condamându-l ca fanatism... Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1575).

Deși au fost doar „unii,” lumina a fost respinsă prin acțiunea lor, și continuă să fie și astăzi ținută departe de lume. Dar această situație nu poate continua la infinit.

Pe temelia cuvântului neschimbător al Dumnezeuului nostru viu, eu afirm cu toată certitudinea că lumina va ajunge la popor, și că atunci când și ultimul poștaș va fi hăituit și excomunicat, pietrele vor striga la urechile surde ale îngerului bisericii Laodicea.
